

IOAN SLAVICI

LIMIR ÎMPĂRAT
ȘI ALTE POVEȘTI FERMECATE

ANDREAS PRINT

1848 - 1925

Ioan Slavici

LIMIR ÎMPĂRAT

și
alte povești fermecate

BASME

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SLAVICI, IOAN

LIMIR ÎMPĂRAT ȘI ALTE POVEȘTI FERMECATE

/ Ioan Slavici - București : Andreas Print, 2013

ISBN 973-87576-6-5

821.135.1-93-34

DIFUZOR EXCLUSIV:

AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE

IVO PRINT

Calea Griviței, 158, subsol, 010745, sector 1, București

Tel./Fax: 021.22.20.767; Tel. Mob.: 0723.214.540;

0729.07.56.80.

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

Coperta și ilustrațiile: Vasile OLAC

© Editura ANDREAS PRINT, București, 2013

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii

Editor: Gheorghe DUMITRU

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 11.03.2013; Coli de tipar: 8

Format: Z6 (16/54x84 cm.)

CUPRINS

Limir-împărat / 7

Petrea prostul / 41

Spaima zmeilor / 82

Păcală în satul lui / 95

Repere biobibliografice / 120

Glosar / 125

A fost ce-a fost... a fost odată o văduvă care avea o fată, Lia, și văduva era săracă de nu mai știa cum să-și înnoade zdrențele, iar Lia, fata ei, se făcuse harnică de creșteau flori pe unde-i călca piciorul și da muguri lemnul uscat când ea punea mâna pe el.

Diminețile, când se deștepta din somn, văduva suspina din greu, căci noțile o visa totdeauna pe

fata ei voioasă și fericită înconjurată de bogății și gătită ca o împărăteasă, și grea mâhnire o coprindea când o vedea săracă și îmbrăcată în vestminte făcute din căpătate, dar peste puțin fața mamei iar se înveselea, căci Lia era și în sărăcia ei tot voioasă și fericită parcă ar fi încunjurată de bogății și gătită cum o visase, ca o împărăteasă.

Sculată în *crepetul* zorilor de zi, Lia se furișea tiptil din coliba sărăcăcioasă, ca să nu turbure nici măcar prin răsufierea ei somnul maicii sale, și începea să măture preajma casei, să curețe cotețele celor trei găini pe care le aveau, să-și adune porumbeii și să facă rânduială, puind fiecare lucru la îndemână, după cum cere rostul lui. Și cum mătura și făcea rânduială, Lia nu începea de la pragul colibii, ci de la cel mai depărtat colț al curții, și mâna gunoiul spre ușa de intrare, ca să nu rămâie nici un unghi nescotocit și necurățit. Când se scula, văduva stetea mai bucuros afară decât în casă, și Lia ridica gunoiul din prag, îl ducea la locul lui, apoi intra ca să dere-ticească prin colibă, cântând voioasă, și oglindă luminoasă se făcea toate sub mâna ei, încât împărat de-ai fi fost, ți-ai fi părăsit palatele ca să stai în coliba văduvei.

Iar când Lia ieșea din colibă, curtea era plină de flori răsărite pe urmele pașilor ei, care toate se clătinau plecându-se spre dânsa, dar îi ziceau

întristate: „*Bună ești, frumoasă ești, harnică ești, dulce ești la fire, și totuși, mult mai ai să umbli și să alergi, căci ursitul tău e dus după lume de 9 ani acum în pământ.*”

Așa azi, așa mâne, multe zile de-a rândul tot așa, până ce Lia n-a fost cuprinsă de un nespus dor de ducă.

– Am să plec, mamă, în lume, că nu mă mai rabdă pământul și mă duce dorul, zise ea. Sunt acuma fată mare și eu, și mi se cuvine să-mi caut rost în lume.

Văduva suspină, căci atâta copil avea și ea și mult îi era dragă fata, dar mamă era, ca orișicare mamă, norocul copilului său îl visa, iar norocul în lumea largă se găsește.

– Mergi – îi zise dar – copila mea, și nici spine, nici buruiană în cale să nu-ți găsești.

Lia frământă aluat din făină neagră și-și făcu o azimă de drum, apoi porni în cale lungă, nu cu opinci de oțel și curele de vițel, ca Făt-Frumosul din poveste, ci desculță, ca o fată săracă, și se duse zi de vară până în seară, peste văi și dealuri, cum o ducea potecuța pe care mai umblaseră și alții.

Cum se ducea așa, iată că dă peste o turmă de oi, care păștea păzită de dulăi, în vreme ce *păcurarii* dormeau la umbră de mărăcini.

Liei i se făcu milă de ea, căci dulăii erau toți schiopi de toate patru picioarele, iar oile, săr-

manele, toate erau pline de scăieți, de se făcuse pâslă bătucită lâna de pe ele.

– Oițelor, dragelor, le zise Lia, ia veniți la mama, ca să vă curețe.

Oile alergară din toate părțile și se adunară împrejurul ei ca bobocii plouați împrejurul cloștii, iar ea se puse pe muncă grea și lungă, ca să le scoată scăieții din lâna, unul câte unul, încet și cu băgare de seamă, cu degetele subțiri și măiestre, ca nici pelcuța să nu le doară, nici firele subțiri să nu se rumpă.

Mult a stat așa, și le-a tot curățit, și iar le-a curățit, de s-au adunat vrafuri mari de scaieți și la dreapta și la stânga ei, dar nu s-a lăsat până ce nu le-a văzut toate curate și cu lâna moale și creață parc-ar fi trecută prin darac.

– Câți scăieți ai scos, atâte zile să ai – îi ziseră oile ușurate – și orișicât de lung ți-ar fi drumul, buruiană în cale să nu-ți găsești, mai ziseră și ele, parc-ar fi știut vorba mamei.

– Dar voi, cânilor, dragilor, de ce șchiopătați fiecare de câte toate patru picioarele? îi întrebă ea acuma pe dulăi.

– Pentru că suntem desculți ca tine, iar nu încălțați ca oile – răspunseră ei – și sunt mulți spini și măracini prin care avem să alergăm.

Lia iar se puse pe muncă lungă și grea, ca să le scoată spinii din tălpi, tot unul câte unul, tot încet

